

A Fidesz a költségvetésről

Leépítés, visszavágás, pénzbehajtás

A Magyar Köztársaság 2007. évi költségvetésének megkezdődött parlamenti vitája kapcsán közöltük a múlt héten Földesi Zoltán MSZP képviselő összeállítását. Ezen a héten a Babák Mihály Fidesz képviselő által lapunkhoz eljuttatott fideszes vezérszónoki felszólalás rövidített, szerkesztett változatát közöljük, amit Orbán Viktor mondott el a november 16-iki ülésnapon. A teljes szöveg a www.mkogy.hu honlapon (a költségvetési vita összes vezérszónoklatával és hozzászólásával együtt) megtalálható.

A Fidesz vezérszónoka előbb a rövid időre való hivatkozást kritizálta, mondván, hogy az önkormányzati választások miatt nem kevesebb, hanem több ideje volt a kormánynak. Az Állami Számvevőszék elnökének hozzászólása kapcsán megjegyezte: ha az a szervezet, amely a legnagyobb szakmai felkészültséggel rendelkezik, nem tud véleményt mondani arról, hogy vajon a bevételek teljes körű áttekintése után azok reálisak-e vagy sem? Feltette a kérdést: hogyan fognak vitázni a költségvetésről, ha az ahhoz nyilvánvalóan súlyosan kapcsolódó törvényeket a képviselők munkáját segítő Állami Számvevőszék még nem tudott áttekinteni, ha azoknak a hatását nem tudták megvizsgálni? Az MSZP frakcióvezetőjének felszólalása kapcsán mondta el Orbán Viktor a következőket:

Amikor a 2001-es utolsó, a polgári kormányzás idején utolsó teljes évet lezárhatta a Magyar Országgyűlés, akkor Magyarországon az államadósság nemzeti össztermékhez viszonyított aránya 54 százalék alatt volt, 53,4. Ez 2006-ban, bár a becslések eltérnek, de a legoptimistább is 68 százalékot mond, szerintem a 70 százalékot is eléri. A költségvetés hiánya az utolsó teljes esztendőben, 2001-ben 4,5 százalék volt, és most, miután a pénzügyminiszter korrigálta a korábbi költségvetési számokat, amelyek erre a most folyó esztendőre vonatkoznak, korrekciók nélkül a 10 százalékot is elérné. A helyzet meglehetősen súlyos, mégis némi maliciánál mondom, hogy ha figyelem az önk költségvetési terveit és számait, akkor azt mondhatom, hogy talán néhány év múlva visszajuthatunk oda, ahonnan el sem kellett volna indulnunk.

Megfogalmazta azt a véleményét, hogy a kormány olyan költségvetést próbál elfogadtatni, amely éppen az ellenkezőjét tartalmazza annak, mint amire felhatalmazást kapott a választóktól. Emiatt a költségvetést az előírt törvények eljárási rendjének a betartásával megszülető, de elfogadottság nélküli, ezért egy legális költségvetésnek, de illegitimnek nevezte. Úgy értékelte, hogy a költségvetés tervezete, a kormányprogramhoz hasonlóan nem ad választ arra a kérdésre, melyek az ország legfontosabb célkitűzései, majd így folytatta:

Magyarország tragikus demográfiai helyzetben van: 650 ezerrel vagyunk kevesebben, mint huszonöt éve voltunk, és ez annak ellenére van így, hogy a bevándorlás és a kivándorlás mérlege 180 ezres pozitívumot mutat Magyarországra számára. És így is, hogy 180 ezerrel többen jöttek be Magyarországra, mint amennyien elhagyták hazánkat az elmúlt huszonöt évben, mégis 650 ezerrel kevesebben vagyunk.

A jövő jól látható, ki lehet számolni: 2020-ban oda jutunk, hogy a húsz év alattiak és a hatvanöt év feletti aránya meg fog egyezni, a teljes népesség 20-20 százalékra lesz, 60 százalék lesz az aktív korban lévők. Látható, hogy az öregedés gyorsulni fog, a Ratkó-korszak nagy évjáratái el fogják érni a nyugdíjkorhatárt; és ehhez vegyük hozzá, hogy a határon túli magyarok körében a helyzet még rosszabb, mint itt, a határokon belül. Ezért ennek a költségvetésnek valamilyen választ kellene adni arra a kérdésre, hogy hogyan, a következő évben mit kívánunk tenni annak érdekében, hogy ezt a demográfiai helyzetet megváltoztassuk.

Magyarországon ma a gyermekvállalás a legnagyobb szegénységi kockázat, ezt a tényt ez a költségvetés tovább erősíti. Az adórendszerünk családellenes. Az emberek gyermekvállalási döntése előtt magasodó akadályokat kellene elhárítanunk, ehelyett ezeket az akadályokat magasítja az előttünk fekvő költségvetés, vagyis ez a költségvetés is családellenes, tisztelt hölgyeim és uraim. A munkaerőpiac családellenes: a részmunkaidő aránya rendkívül alacsony, és nem látjuk a lépéseket, mitől növekedne és zárná be azt az ollót, amely a 6 százalékos magyar részmunkaidő és az európai 32 százalékos részmunkaidő között van.

A második helyre ennek a költségvetésnek meggyőződés szerint a demográfiai kérdések után a személyes társadalmi felemelkedés lehetőségének kérdését kellene tennie, hogy azok, akik a rendszerváltás

kor a vesztes oldalra kerültek, vagyis a rendszerváltás vesztesei, kapjanak valami hihető esélyt arra, hogy ők is átkerülhessenek a másik oldalra, hogy nekik is tartogat valamit a jövő a túlélés lehetőségén túl. Ha személyesen nekik talán már nem is tartogat, esetleg az életkoruk miatt, legalább a gyermekeik számára. A személyes társadalmi felemelkedés tanuláson keresztüli útját támogatnia kellene minden magyar költségvetésnek. Ez a költségvetés a személyes felemelkedés tanuláson keresztül vezetett utját elzárja, rácsapja az ajtót a szegény gyerekekre. Itt, akik a parlament padjaiban ülnek, talán a legfiatalabbakat leszámítva, mind az előző rendszerben jártak még egyetemre és főiskolára ingyen. Ezért mi hálásak vagyunk Magyarországnak, nem a Kádár-rendszernek vagyunk hálásak, hálásak vagyunk mindenkinek, aki segített ebben bennünket. Elsősorban persze a szüleinknek, de mindenki másnak is, és ezért számunkra továbbra is erkölcsi kérdés, hogy mi nem támogathatunk, nem is fogunk támogatni semmilyen indítványt, ami a személyes társadalmi felemelkedés oktatáson keresztül vezetett utját elzárja a fiatalok előtt. A harmadik helyre ennek a költségvetésnek a munka ügyét kellene állítania. Sajnos, a költségvetés a növekvő munkanélküliség kérdését nem kezeli megfelelő súlyal. A regisztrált munkanélküliek száma egyfolytában nő, és lassan eléri a 8 százalékot. 100 emberből 38-an dolgoznak, és van 500-600 ezer olyan honfitársunk, aki nem dolgozik, de már munkáért sem jelentkeznek. Ezért nekünk munkahelyeket kellene teremtenünk, nem csak a legképzettebbek számára, hiszen az ország egy részét éppen most zárjuk ki abból a lehetőségből, hogy képzetté válhasson. A most állás nélkül lévő 500-600 ezer, már munkáért sem jelentkező ember számára nekünk olyan munkalehetőségeket kellene létrehoznunk a költségvetés segítségével is, ahol az alacsony képzettségű emberek is el tudnak helyezkedni. Nekik is jár az esély, hogy ha akarnak, akkor munkából fenn- és eltarthatassák magukat és családjukat.

Ennek a költségvetésnek foglalkoznia kellene azzal a kérdéssel is, hogy Magyarországon valójában nem egy gazdaság van, hanem kettő, és lépéseket kellene tenni a költségvetésnek abba az irányba, hogy a két különböző magyar gazdaságot egyesítsük. Nekünk van egy sikeres külföldi gazdaságunk, amely itt van Magyarországon, és van egy túlélésért küzdő hazai gazdaságunk. Ne áltassuk magunkat, a jövedelem tekintélyes része, a növekedés nagy része a külföldiek által uralt szektorban jön létre. Magyarok ebből alig részesednek. Ez magyarázza meg, hogy miért nem érzik Magyarországon az emberek egyébként még akkor sem a gazdasági növekedés pozitív hatását, amikor statisztikailag korrekten, valóban van növekedés Magyarországon. Én örülök annak, hogy a Magyarországon működő külföldi befektetők megtalálják Magyarországon a számításukat. Annak is örülök, hogy elég erősek. Annak is örülök, hogy a kormányal szemben is elég erősek, és képesek a szakmailag indokolt érdekeiknek érvényt szerezni, mint legutóbb is történt, amikor nagy nemzetközi cégek föllépésének eredményeképpen a kormány azt mondta: rendben van, a szolidaritási adót, ha fejlesztésre, kutatásra fordítják, nem kell befizetni a költségvetésbe. Uraim, ne kerülgessük a forró kását! Kutatásra, fejlesztésre fordítani elsősorban külföldi befektetők tudnak Magyarországon. Ha ezt a lehetőséget és csak ezt adjuk meg nekik, amit egyébként támogatunk, akkor ezzel a lehetőséggel a magyar kis- és középvállalkozók nem tudnak élni. Márpedig, ha az a helyzet, hogy az előttünk álló nehéz időszak teherviseléséből az érdekerejük miatt ezt élni képes nagy nemzetközi cégek kimaradnak, a magyarok számára nem nyújtunk valamilyen alternatív lehetőséget, hogy társadalmilag fontos cél érdekében ők is elháríthatassák a szolidaritási adófizetés köteleességét, akkor ebből az következik, hogy a válságért viselendő teherből egyre nagyobb és nagyobb arány jut a magyarokra, és egyre kisebb és kisebb a külföldi cégekre. Ez senkinek sem érdeke, még a külföldieknek sem, ezért én szeretném, ha ez a költségvetés tartalmazna egy javaslatot arra nézve – nyújtunk is be majd ilyet a Vállalkozók Pártjával történt konzultáció után –, amely lehetővé teszi a magyar kis- és középvállalkozók számára, hogy ne csak az audik, hanem a magyar kis- és középvállalkozók is visszaigényelhessek azt az összeget, amit szolidaritási adó címen befizetnek a költségvetésbe. Ez így igazságos, és így helyes.

Összefoglalva tehát, azt kell mondanom, hogy ez a költségvetés nem ad választ a közös jövőnk szempontjából legfontosabb kérdésekre, és nem visz közelebb a közös gondjaink megoldásához sem.

Ez a költségvetés a hazugság ára. Hogyan jutottunk oda, hogy a magyar költségvetés egy brutális, minden emberiességet, együttérzést és szolidaritást nélkülöző törvényjavaslatát kell most tárgyalni a Magyar Országgyűlésnek? Nem az emberek tehetnek a kialakult helyzetről.